

- відмова батьків від дитини (обговорюється, не показана);
- домашнє насильство (обговорюється, не показане);
- жорстоке поводження з дітьми в минулому (обговорюється детально);
- проблемні стосунки між батьками та дорослими дітьми (обговорюються);
- уживання марихуани (побіжно згадується);
- робота на ранчо — отелення (обговорюється);
- відверті сцени сексу, зокрема гра зі спермою, використання секс-іграшок, приниження, вагітність, долоня на шії (без ігор із контролем дихання / удушєння).

Якщо і є в чоловіках щось особливе — то це їхня довбана зухвалість. Припертися з дівчиною, з якою він мені зраджував, на rodeo до мого рідного міста — це геть новий рівень.

Моя пляшка з пивом із такою силою гепається об липкий стіл для пікніка, що аж дивно, як вона залишається цілою. Хоча якби розбилася — мені було б чим пошматувати ту зарозумілу пику мого колишнього.

І цей сценарій звучить цілком непогано.

— Візьму ще одну, — гукаю я до однієї зі своїх добрих подруг, Шелбі, перекикуючи кавер-гурт «Brooks & Dunn». — У мене геть фляга протече, якщо мені доведеться ще хоча б мить помилуватися, як ті двоє лижуться.

— Я можу сходити. — Шелбі киває й одним ковтком випиває решту свого пива. — Припини на них витріщатися. Зав'яжуй із купанням в озерах сліз,

дівчинко. Нафіг його. Вибивай клин клином — знайди собі чоловіка на одну ніч.

— Дрібнесенька проблемка, Шелб. Мене тут не цікавить жоден із хлопців.

Зазвичай я не ходжу на побачення. Не тому, що я якась крутячка, хоча багато людей у місті, схоже, саме такою мене вважають. У мене просто є низка чітких правил. Як і дев'яносто дев'ять відсотків із 2000 населення, я живу в Каньйоні Велса із самого дитинства. Мені достатньо лише когось, хто не пам'ятає мене в підгузках, не проводить вечір кожної п'ятниці в барі мого тата й не спав із жодною з моїх добрих подруг. Моя планка для чоловіків така, трясця, низька, що нижче хіба пекло, — і все одно жоден із вільних чоловіків на цих танцях у сараї не відповідає всім трьом пунктам.

Не помічаючи велетенських червоних прапорів, що майоріли над ним, я погодилася на те доленосне перше побачення з Дерекком понад рік тому просто через те, що він відповідав тим вимогам. А потім усе пішло шкереберть. Мої добрі подруги вбачають у цьому знак і вважають, що я маю забити на це й почати зустрічатися з кимось із місцевих. *Категорично не згодна.*

— Ми тут, щоб витягти тебе з того болота. Та якщо ти дозволиш йому весь вечір сидіти у тебе в печінках, нам це точно не вдасться. Забудь про нього.

— Так, сказати легше, ніж зробити. Тут усього близько сотні людей, а він високий. Тож про нього просто так не забудеш.

За два тижні після розриву з Дерекком у мене були свої злети й падіння. Останні п'ять днів я точно про-

вела нижче плінтуса. Весь час в одній і тій самій піжамі — не тільки вночі. *Увесь день.* Їла пластівці з миски для салатів і пила сангрію кімнатної температури. Часто — водночас. Майже перевтілилася у студентку-гульвісу, яка провалилася в депресію, бо їй не дозволили поїхати на весняні канікули до Флориди. Можливо, я навіть трохи застрягла в норі ютуб-каналу «Дівчата без гальм». Якщо все це не нижче плінтуса — не уявляю, куди ще гірше.

Відчайдушно прагнучи піти у відрив шаленої ночі — що мало б допомогти мені знову стати собою — я ледь дочекалася цього родео. І от тепер моєму довбоїобу-колишньому треба було з'явитися тут і зіпсувати весь вайб.

Щойно ми підходимо до бару, як Шелбі геть забуває про мене, помітивши свого красеня-місяця, Денвера Велса, одного з власників ранчо Велсів, місцевої імперії худоби. Він досить гарненький, з коротким каштановим волоссям, ямочками на щоках і має струнку, мускулисту статуру. Та ще й скаче на норовливих конях на родео — це, здається, справляє враження на більшість тутешніх дівчат. Так, Денні насправді цілком непоганий хлопець, але, знову ж таки, правила в мене з'явилися не просто так.

Шелбі, як типова Шелбі, замовляє дві пляшки пива і зникає в натовпі без жодного слова. З мого невисокого зросту — 5 футів і 6 дюймів — бачу лише верхівку її ковбойського капелюха, оздобленого стразами, що погойдуються в юрмі людей перед сценою, доки вона пробирається до столика для пікніка праворуч, за яким улаштувався Денні. Шелбі шаленіє

від хлопців відтоді, як ми знайомі, і, хоча я не зовсім розумію це, — мені подобається така її риса.

Хапаю свої напої та відходжу вбік. Оглядаю пивний дворик родео, вдихаючи прохолодне весняне повітря. Цементний прямокутник, обнесений огорожами для худоби та яскраво-помаранчевими сітками для затримання снігу, що дають змогу контролювати весь цей хаос, ніби ми — якесь неслухняна отара овець. Вхід один, там же, де й вихід, повз єдиного поліціанта в місті та його команду волонтерів-вибивальників. Тут запах кінського гною сильніший, ніж я звикла, але краще вже це, ніж сморід брудних п'яних ковбоїв та облитих парфумами жінок, що їх я відчувала би, якби ми не були на свіжому повітрі.

Оглядаю натовп і не бачу нікого, з ким мені було б цікаво затусити. Думаю, Денвер та працівники з його ранчо — не найгірша компанія на цей вечір. Принаймні вони не роблять непристойних коментарів і не намагаються помацати мене за дупу, коли я обслуговую їх у барі, а на декого з них ще й подивитися приємно. Загалом, це цілком нормальна компанія хлопців — тож іду слідом за своєю шльондристою найкращою подругою.

Доки пробираюся в юрмі п'яних танцюристів, мене зупиняють усього лише п'ятеро людей, які хочуть побазікати. Це вражає, з огляду на те, що я майже всіх тут знаю на ім'я. Хоча відчуваю сповнений жалю погляд кожної пари очей та перешіптування пліткарок про те, що мої стосунки розлетілися порохом. Чергова яскрава ілюстрація того, чому я не ходжу на побачення з місцевими.

Нарешті дістаюся до місця, куди прямувала, — і натрапляю на Шелбі, яка сидить на колінах Денні за столиком для пікніка. Вони вже язиками, здається, позалазили в горло одне одному.

Боже правий, а вона таки не марнує часу.

Мені це подобається в ній, але не можу уявити, щоб сама обжималася з хлопцем у такому людному місці. Новини ширяться Каньйоном Велса швидше за вошей і докучають не менше за них. Усі, від мого тата до вихователів дитячого садочка й перукарів, дізналися б про це за лічені хвилини. Урок, який я засвоїла на власному гіркому досвіді, коли в десятому класі поцілувалася зі Стівеном Грегуаром біля магазину на розі, — і щойно переступила поріг дому, на мене чекала страшенно ніякова бесіда з моїм батьком про секс. Я більше нізащо не припускаю такої помилки — і, мабуть, саме тому більшість тутешніх людей вважають мене якоюсь правильною до нудоти цнотливою святошею.

Дві принесені мною бурштинові пляшки з грюканням опускаються на хисткий дерев'яний стіл, коли я сідаю навпроти Рудого, одного з ковбоїв із ранчо Велсів, — якщо подумати, він мені подобається найменше з них усіх. Якби я отримувала долар щоразу, коли мені доводиться виставляти його з бару за бійку, мені б точно вистачило щонайменше на те, щоб напитися сьогодні ввечері. А як додати ще долар за кожен раз, коли він мене дістає, — з часів початкової школи, — я б могла вже вийти на пенсію та переїхати на Кариби.

— Знаєш, тобі не обов'язково подавати мені пиво, коли ти не на роботі, Кесс. Але дякую, я зворушений. — Рудий робить рух, ніби збирається взяти один

з моїх напоїв, і я автоматично ляскаю його по м'язистій, укритій тату руці.

— Спробуй тільки — приріжу нафіг.

Він сміється і поправляє вицвілий капелюх «Стетсон» на своєму кудлатому каштановому волоссі. Його прізвисько точно не з найбільш креативних, які мені доводилося чути, — воно звучало влучніше, коли він був малим, із таким рудим волоссям, що здавалося, ніби він із родини Візлі. Зараз йому додалося каштанового відтінку, але іноді мені трапляється побачити його з порослим щетиною обличчям — тоді абсолютно очевидно, що він рудоволосий аж до кісток.

— Ти така грубіянка, коли не на роботі, — говорить він, усміхаючись.

— Ти ж не збираєшся давати мені чайові, чи не так? То навіщо зображувати люб'язність.

Якусь довгу мить ми сидимо мовчки, ніяково намагаємося вдавати, що наші найкращі друзі не обжимаються за крок від нас, і дивимося, як паршивий кавер-гурт «Brooks & Dunn» учетверте за вечір виконує «Play Something Country». Якщо поглянути, скільки п'яних дівчат вистрибують перед сценою, може здатися, ніби ми на справжньому їхньому концерті. Стопудово хоча б одна з них посвітить цицьками перед гуртом іще до закінчення вечора. Якби Шелбі не присмокталася так до Денвера, я б поставила гроші на те, що це буде саме вона.

— А то хіба не твій хлопець? — Рудий киває на те місце, де, мабуть, опинилися Дерек із Алісою.

Я не насмілююся простежити за його поглядом, у мене всередині все стискається, ніби застерігаючи:

«не дивись!» — якщо я не хочу знову відчувати, як мене охоплює те безмежне бажання вбивати. У мене раптом стається напад синдрому неспокійних ніг, і я, сіпаючи коліном, прикипаю поглядом до Рудого — він, притискаючи язик до щоки, мружиться на них.

— Колишній, — уточнюю я. — Ми розбіглися кілька тижнів тому.

— Хочеш, я йому пику натовчу?

— Ні, Рудий. Не хочу. — Я б із задоволенням сказала «так» — було б суперово побачити, як Дерек отримує принаймні дешицю того, на що заслуговує, — але це не варте того, що станеться після першого удару.

— А хочеш помститися? Змусити його ревнувати? Ми можемо також поцілуватися перед ними.

— Серйозно, *відв'янь*. Я просто намагаюся спокійно послухати музику й випити, січеш? Чому б тобі не запросити якусь дівчину на танець, або з кимось не побитися, або не зробити іще щось, окрім того, щоб діставати мене.

— Ну, я не танцюю. Єдина людина, з якою я б не проти побитися, — це той твій колишній, а цей варіант ти вже відмела. І я прийшов сюди раніше, ніж ти.

Гепаю ліктем на стіл і затуляю обличчя долонею, прибираючи його з поля зору — разом із Дерекком. Позбавляюся двох надокучливих зайців одним пострілом. За мить стіл совається — Рудий, нарешті зрозумівши натяк, іде.

Значно швидше, ніж хотілося б, він знову з'являється. Принаймні цього разу не з порожніми руками — простягає мені шот текіли та ще одне пиво. А я не з тих, хто відмовляється від безкоштовних напоїв,